

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **X**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 54 A 9/2020 - 27,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 54 A 9/2020 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (dále též „správní orgán I. stupně“) uložilo žalobci rozhodnutím ze dne 4. 10. 2019, č. j. KRPU-151816-16/ČJ-2019-040026, podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 10 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně zároveň podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k vycestování z území České republiky do 60 dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 3. 2020, č. j. CPR-41059-3/ČJ-2019-930310-V236, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který věc usnesením ze dne 6. 4. 2020 postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“). Krajský soud poté rozhodnutí žalované v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí stejná podmínka, a sice pobyt cizince na území ČR bez platného oprávnění. Ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) a c) zákona ke své aplikaci dále vyžaduje, aby nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí, resp. pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Žalovaná tyto důvody neshledala, neboť žalobce již v době trvání pobytu věděl, že tento bude trvat déle, než je doba platnosti pobytového oprávnění, avšak svoji situaci řešil až po uplynutí této doby. Tato správní úvaha dle soudu nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, je v souladu s pravidly logického usuzování a premisy úsudku správních orgánů byly zjištěny řádným procesním postupem. Správní orgány tak postupovaly v souladu se zákonem, když dospěly k závěru, že existují důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a nebyl dán prostor pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců s poukazem na absenci důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

[4] Krajský soud dále uvedl, že druhým důvodem pro postup dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je situace, kdy by byl případný důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Přestože správní orgány správně vyhodnotily, že omezení možnosti žalobce doprovázet svého těžce ochrnutého syna při rehabilitaci na území členských států Evropské unie představuje zásah do žalobcova osobního a rodinného života, jejich následný závěr, že tento zásah nebude nepřiměřený, není podložen obsahem správního spisu. Správní orgány se měly zabývat tím, zda může být srovnatelná péče poskytnuta synovi žalobce v zemi původu nebo mimo členské státy Evropské unie. Pokud tomu tak není, měly se dále zabývat otázkou, zda přerušeni rehabilitační péče po dobu správního vyhoštění nebude mít zásadní vliv na její účinnost a zdravotní stav syna žalobce. Pro posouzení těchto otázek spis neobsahuje žádné podklady, což představuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

III.

[5] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítla, že se dostatečně zabývala přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Již v rozhodnutí uvedla, že doprovod syna při lázeňském léčení (ve zdravotním stavu, který nevznikl v průběhu pobytu na území ČR) a vyhotovení rehabilitačních pomůcek, není důvodem pro porušování zákonů České republiky. Pokud lékaři doporučili synovi žalobce prodloužení lázeňského léčení a vyhotovení rehabilitačních pomůcek, měl žalobce včas požádat o pobytové oprávnění. Syn žalobce se může rehabilitovat v zemi, kde mají oba povolen pobyt. Lékařské pomůcky je rovněž možné na takové místo doručit. Žalobce mohl řešit svou situaci již před příjezdem, a to vyřízením vhodného pobytového oprávnění odpovídajícího délce léčby a vyhotovení lékařských pomůcek, přičemž měl předpokládat možnost změny této doby. Žalobce navíc ani neměl v úmyslu opustit území České republiky před skončením platnosti víza ke krátkodobému pobytu, které mu bylo uděleno. Dal tím jasně najevo neúctu k právnímu řádu České republiky a právu Evropské unie. Stěžovatelka dále namítla, že v rozsudku krajského soudu není odůvodněno, proč by měla zkoumat, zda může být synovi žalobce poskytnuta srovnatelná péče v zemi původu či jinde mimo členské státy Evropské unie. Syn žalobce se může léčit v jiném státě Evropské unie. I cizinec, který je zaveden do Schengenského informačního systému má možnost požádat o oprávnění

pokračování

k pobytu v jiném členském státě Evropské unie. Na základě takové žádosti může dojít k výmazu jeho záznamu v Schengenském informačním systému a jeho ponechání „pouze“ ve vnitrostátním systému. Dle stěžovatelky se krajský soud rovněž odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

[6] V doplnění odůvodnění kasační stížnosti stěžovatelka zdůraznila, že žalobcův syn již v daném zdravotním stavu na území České republiky přicestoval. Žalobce si měl předem přesně zjistit dobu léčení nebo si pobyt na území České republiky legalizovat. Poukázala rovněž na to, že obdobný postup je rozšířený u jistého okruhu osob, které spoléhají, že v takovém zdravotním stavu nelze cizince vyhostit. Žalovaná sice nemůže žalobci přičítat protiprávní jednání jiných osob, ale musí ke všem cizincům přistupovat stejně. Zopakovala, že krajský soud nezdůvodnil, proč by měla zkoumat, zda cizinec může podstoupit rehabilitační péči v jiném státě. Takovou povinnost jí neukládá § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka s ohledem na výše uvedené navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nemohl svou pobytovou situaci řešit pobytovou žádostí, neboť nenaplnoval parametry § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nebyl totiž fyzicky neschopen vycestování. Pobytová pravidla porušil z důvodu úspěchů léčby, pro které chtěl dokončit léčebný program a vyčkat na zhotovení lékařských pomůcek. Motiv jeho jednání tak spočíval ve zdravotní a ekonomické vazbě na území. Zdůraznil, že se sám dobrovolně dostavil na pracoviště policejního orgánu k řešení nastalé situace, a pobytová situace mu tak evidentně nebyla lhostejná. Jako otec invalidního syna přitom nemohl vycestovat v době platnosti krátkodobého víza a nemohoucího syna zde zanechat. Připustil, že se dopustil protiprávního jednání, ovšem jeho intenzita nedosahuje úrovně potřebné pro správní vyhoštění, i s ohledem na krátkou dobu protiprávního stavu a jeho aktivní jednání.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Posouzení, zda napadený rozsudek netrpí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se neobejde bez krátké rekapitulace obsahu správního spisu včetně průběhu řízení před správními orgány a krajským soudem.

[11] Správní orgán I. stupně zahájil dne 27. 8. 2019 z moci úřední řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, který se dostavil na pracoviště Odboru cizinecké policie v Ústí nad Labem. Při lustraci žalobce bylo zjištěno, že tento nedisponuje žádným platným pobytovým oprávněním, neboť platnost víza, na základě něhož pobýval v České republice, skončila dne 20. 8. 2019. Žalobce při výslechu ze dne 27. 8. 2019 zejména uvedl, že na území České republiky doprovází svého syna, který trpí kvatroparézou, a po pobytu v nemocnici mu byla doporučena lázeňská rehabilitace. Zároveň čeká na zhotovení vozíku a rehabilitační ortézy. Po dokončení léčby a zhotovení rehabilitačních pomůcek je připraven vycestovat do státu původu. Je si vědom toho, že na území pobývá neoprávněně. Svou pobytovou situaci neřešil dříve, neboť se domníval, že by nesplňoval podmínky pro vydání víza za účelem strpění. Na území České republiky nemá žádné rodinné, příbuzenské, či jiné vazby nebo závazky, mimo ekonomických vazeb souvisejících

se zhotovením rehabilitačních pomůcek. Zároveň dle jeho tvrzení neexistuje překážka pro návrat do státu původu, ani s ním není spojeno žádné jiné nebezpečí. Dále doložil lékařskou zprávu ze dne 7. 8. 2019, která potvrzuje žalobcem uvedenou diagnózu syna a v níž ošetřující lékař doporučil pokračovat v intenzivní rehabilitační a balneologické léčbě v Tereziňských lázních do 18. 11. 2019. Z příložených materiálů o zemi původu a závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 30. 8. 2019 vyplývá, že návrat do země původu je možný. Dne 17. 9. 2019 zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně žádost o změnu právní kvalifikace vedeného řízení na řízení o povinnosti opustit území České republiky dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Dle jeho názoru nedosahuje jím spáchané jednání intenzity potřebné pro uložení správního vyhoštění. Správní orgán I. stupně poté rozhodl o uložení správního vyhoštění žalobce. V podaném odvolání žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně přehlíží ekonomickou vazbu, která zapříčinila jeho nelegální pobyt, a opět zmiňoval nízkou intenzitu svého provinění. Stěžovatelka uvedené odvolání zamítla.

[12] Proti rozhodnutí stěžovatelky podal žalobce žalobu, v níž mimo jiné zopakoval, že se řádným oprávněným prostředkem domáhal zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění a změny právní kvalifikace vedeného řízení na řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců s ohledem na nízkou intenzitu posuzované protiprávnosti. Dle jeho názoru je uložení správního vyhoštění nepřiměřeně tvrdým postihem, když posuzovaná protiprávnost nedosahuje intenzity nutné pro aplikaci takového opatření. Uvedl, že požadavky na dosažení individuální i generální prevence nebudou nijak ohroženy, bude-li žalobce posuzován v režimu § 50a zákona o pobytu cizinců, a bude mu uložena povinnost vycestovat z území České republiky. Došlo tak k porušení požadavků § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť rozhodnutí stěžovatelky je nepřiměřené, a to s ohledem na zdravotní stav syna, důvody vzniku neoprávněného pobytu, dobu neoprávněného pobytu, součinnost žalobce a skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona.

[13] Podstatou žalobních námitek byl tedy nesouhlas žalobce s uložení správního vyhoštění vzhledem k intenzitě a motivům jeho protiprávního jednání. Jako adekvátní považoval uložení povinnosti opustit území České republiky. V posuzovaném případě měl tedy krajský soud posoudit, zda byly naplněny důvody pro uložení správního vyhoštění ve smyslu dostatečné intenzity provinění žalobce. Jak již bylo uvedeno výše, k této otázce krajský soud uvedl, že správní uvážení správních orgánů, které dospěly k závěru, že existují důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, bylo v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Nebyl tedy dán prostor pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců s poukazem na absenci důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Jinými slovy, krajský soud shledal rozhodnutí o správním vyhoštění v daném případě za adekvátní řešení projednávané situace, pročež uvedený žalobní bod posoudil jako nedůvodný.

[14] Krajský soud přesto zrušil rozhodnutí stěžovatelky s tím, že nebylo možné komplexně posoudit dopad jejího rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména stran možnosti vykonání srovnatelné rehabilitační péče mimo členské státy Evropské unie, či alternativně důsledků přerušování rehabilitační péče, což může být důvodem pro možnost postupu podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud nepředjímal, jak má stěžovatelka v dalším správním řízení rozhodnout, avšak konstatoval, že na základě skutkového stavu zjištěného ve správním řízení nebylo možné uvedenou otázku spolehlivě zodpovědět. Z těchto důvodů krajský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož *[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáblé nebo zásadní doplnění.*

pokračování

[15] Žalobce však v průběhu správního řízení, a následně ani v žalobě vůbec nenamítal nedostatečné posouzení zásahu do soukromého a rodinného života z hlediska důvodů, pro které krajský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil. Žalobce poukazoval toliko na intenzitu svého provinění a ekonomickou vazbu související s již objednanými a uhrazenými rehabilitačními pomůckami. Z uvedeného vyplývá, že krajský soud překročil meze vytyčené žalobou. Otázkou, zda a kdy tak může krajský soud učinit, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84. Zde vyslovil, že: „Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví podmínky, za nichž soud není povinen nařídit jednání, a to proto, že by to bylo nadbytečné a neekonomické, neboť soudu je ze spisu či z rozhodnutí dostatečně zřejmé, že procesní postup či rozhodnutí jsou natolik vadné, že rozhodnutí musí být zrušeno. Neznamená to ovšem, že soud je k této úvaze oprávněn bez ohledu na žalobní námítky. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. totiž není výjimkou z dispoziční zásady. Rozšířený senát k tomu již uvedl v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, část VI. (publ. pod. č. 1546/2008 Sb. NSS): »Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední - tj. bez návrhu - pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námítek«. Výklad v tomto usnesení provedený není oporou názoru, že k vadám podle § 76 odst. 1 s. ř. s. přiblíží soud vždy z moci úřední, jak dovodil první senát. Soud tak sice může učinit, ale jen za určitých podmínek. Těmi jsou právě případy, kdy rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námítek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry. Směřují-li tedy žalobní námítky proti vadám podřaditelným ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., soud podle tohoto ustanovení rozhodnutí zruší bez jednání. V takovém případě není projednání třeba a je nadbytečné zjišťovat souhlas účastníků s rozhodnutím bez jednání. Nesměřují-li však žalobní námítky proti takovým objektivně existujícím vadám, může tak soud učinit, pouze pokud vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů, jinak by dispoziční zásada ztrácela smysl. Pokud soud nařídí jednání, v zásadě se zabývá důvodností žaloby a tomu odpovídají i možnosti rozhodnutí stanovené v § 78 odst. 1, 7 s. ř. s. Ustanovení § 76 odst. 3 věty druhé s. ř. s. umožňující zrušení rozhodnutí (případně vyslovení nicotnosti) z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 v případě, že tyto vady vyjdou najevo až při jednání, umožňuje soudu využít postupu podle § 76 i tam, kde vady nebyly zjevné v rámci přípravy jednání, ale vyšly najevo až při něm; vady ovšem musí být rovněž natolik závažné, že znemožňují, aby soud posoudil věc v mezích žalobních námítek. Zrušení rozhodnutí bez ohledu na žalobní námítky je ve všech těchto případech pouhým důsledkem toho, že vady jsou takového charakteru, že vylučují jiný postup a rozhodnutí soudů“ (důraz přidán). Judikatura pak dovodila i další výjimky, jimiž se soud i bez návrhu musí zabývat, např. prekluze odpovědnosti za přešůpek a správní delikt (viz rozsudky ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, č. 845/2006 Sb. NSS a ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, č. 2122/2010 Sb. NSS), prekluze práva stanovit daň (viz náleží Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 1420/07), aplikace na věc nepoužitelné právní úpravy (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, č. 1926/2009 Sb. NSS), nebo vyžaduje-li to ústavní pořádek (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS či rozsudek ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008 - 142, č. 1842/2009 Sb. NSS).

[16] V projednávané věci výše uvedené podmínky splněny nejsou. Nenastala situace, kdy by krajským soudem označená vada (nedostatečné posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v otázce možnosti přerušit rehabilitační péči syna a ve srovnatelné péči pokračovat mimo členské státy Evropské unie) způsobovala nemožnost přezkumu rozhodnutí ve věci uložení správního vyhoštění žalobce. O tom svědčí i to, že krajský soud v žalobě uplatněné námítky věcně posoudil a neshledal je důvodnými. Zahrnul-li nad rámec žalobních námítek do svého posouzení i hodnocení posouzení zásahu do soukromého

a rodinného života žalobce, kdy to pro přezkum rozhodnutí stěžovatelky v mezích žalobních bodů nebylo třeba, nerespektoval zásadu dispoziční vyjádřenou v § 75 odst. 2 s. ř. s. Jedná se o vadu řízení zakládající nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krom tohoto důvodu totiž krajský soud neuvedl žádný jiný důvod pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky. Uplatněným žalobním námitkám směřujícím do posouzení existence důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nepřisvědčil, když uvedl, že nebyl dán prostor pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců s poukazem na absenci důvodů pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Ani z judikatury pak nevyplývá pro krajský soud povinnost postupovat v případě jím označené vady *ex officio*.

[17] Nutno dodat, že správní orgány řádně posuzovaly dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na základě zjištěných skutečností. Z předložené lékařské zprávy vyplývá, že se v daném případě nejednalo o léčbu, nýbrž o rehabilitaci stavu, ve kterém syn žalobce již do České republiky přicestoval. Další trvání rehabilitace v lázních v Dubí bylo lékařem označeno jako doporučení. Ze zprávy tak nevyplývá nezbytnost jejího pokračování s případnými zásadními dopady na zdraví a život syna žalobce v případě, že v ní pokračováno nebude. Ze správního spisu nevyplývá ani nedostupnost srovnatelné rehabilitační péče v zemi původu, navíc žalobce výslovně vyloučil hrozbu jakéhokoliv nebezpečí v zemi původu. Rovněž nebyly zjištěny žádné důvody, pro které by nebylo možné přesunout celou rodinu do země původu. Správní orgány dále uvedly, že je možné obdržet rehabilitační pomůcky i jiným způsobem, než že by na ně musel žalobce vyčkat na území České republiky, například doručením do země původu. Proti těmto závěrům správních orgánů sám žalobce nic nenamítal. Ani v nejmenším nenaznačil, že by přerušení rehabilitační péče syna na území České republiky mělo mít za následek nevratná rizika pro jeho zdravotní stav či že by nebylo možné v rehabilitaci dále úspěšně pokračovat. Za takové situace nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby z vlastní iniciativy uvedenou činnost žalobce nahrazoval, a nelze mu absenci takové činnosti následně vytýkat. Nejvyšší správní soud nikterak nezlehčuje jistě nesnadnou životní situaci žalobce a jeho syna, již v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, však konstatoval, že *„obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 871 zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60). (...) Za situace, kdy správní orgány z jím dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností.“* S ohledem na obsah lékařské zprávy a tvrzení samotného žalobce není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, v jakém smyslu přetrvávají pochybnosti o dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jak uvedl krajský soud.

[18] Lze tedy uzavřít, že krajský soud pochybil, pokud zrušil žalobou napadené rozhodnutí z důvodu, který nebyl v podané žalobě (ani řádně kdykoliv později) uplatněn jako žalobní bod. Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[19] V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu